

**Edmond Ackermans
&
Cid**

**Niet alleen
maar samen**
(een kommakwestie)

COLUMNS, BLOGS, MIJMERINGEN, GEDACHTEKRONKELS, HAIKU'S, EDMONDRIAANTJES,
SONNETTEN EN SIX WORD STORIES DAGELIJKS GEPUBLICEERD OP FACEBOOK™ IN 2017

Titel:

Niet alleen maar samen

Dagelijkse columns, blogs, brieven, gedichten, haiku's en six word story's op Facebook™ in 2017

Foto omslag:

“Samen niet alleen”

22 januari 2017, Connecterra, Maasmechelen (B)

Alle foto's:

© **Edmond Ackermans**

ISBN:

978463679084

Eerder verschenen van dezelfde schrijver in onbeperkte, beperkte (*) en zéér beperkte (**) oplage:

- *Geopend wordt het boek... Gelezen wordt het gedicht! (Unieke uitgaven: 2002-2011)***
- *Gelezen woorden zeggen zwijgend zoveel meer... (2007)***
- *Van Heup tot Haiku (2010)**
- *Vakantie (2011)**
- *Vers! Tenminste... houdbaar (2012)***
- *Meanderend door 2012 (2013)*
- *Ogen blikken (2014)*
- *Westernielands land (2014)*
- *Voortdurend turend (2015)*
- *De Noordzeekust het Duinenland (2015)*
- *Ouverture (2016)*
- *Tussen de regels door (2017)*
- *Omloopbaan (2017)**

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook en evenmin in een retrieval system worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Voorwoord

Sneller dan de pijl die een boog verlaat, zo vliegen de jaren voorbij. Besloot ik ergens in 2011 om vanaf 1 januari 2012 dagelijks een verhaal, gedicht of overpeinzing op Facebook te plaatsen, is het, wanneer ik dit voorwoord schrijf, 29 december 2017. 14.48 uur en regent het druppels nog net niet bevroren water. Op mijn voeten ligt mijn viervoetig wandelvriendje en co-schrijver, Cid en slurp ik af en toe aan een halfliterflesje cola van de lightse soort en besef ik dat boek nummer 6 in deze reeks, zijn voltooiing nadert.

Bij het doorbladeren van de verhalen vanmorgen keerden herinneringen terug, brak bij tijd en wijle een glimlach de diepe groeven in mijn gelaat en lieten sommige gedichten en de daarbij behorende trieste gedachten een gevoel van droefheid achter. Het jaar 2017 is dus weer bijna voorbij. Wordt het opgeslagen in de hoofdelijke herinneringen en in dit dikke boek.

2017, een jaar waarin ik mijn werkse zaamheden bij de overheid met een prachtig afscheid in juni vierde, samen met mijn dierbare collega's uit het Relatiebeheerders IT-team. Ook een jaar waarin ik met mijn lieve lief ontdekkingsreisjes ondernam door de toen nog, voor ons, onontdekte schoonheidelijke gebieden in Nederland, het jaar waarin ik nieuwe natuurgebieden exploreerde en oude bezocht om de veranderingen vast te leggen en op te slaan. Het jaar ook waarin Horatio, de slimste ezel op deze aardbol, plotseling afscheid van het ezelleven nam en middels door Cid opgegraven herinneringen, nog een weekend lang bijna weer tot leven kwam.

Tussendoor en rondom, mijmeringen en gedichten over onderwerpen die normaal lijken en zijn in het dagelijkse leven maar op mijn manier in dit boek, dus in 2017, onder de aandacht worden en werden gebracht. 2017 ook het jaar waarin ik – opnieuw middels open brieven – aandacht vroeg voor en vestigde op een verscheidenheid aan onderwerpen. Kortom, alles wat een mens in een jaar meemaakt, waarover hij nadenkt en plezier aan beleeft, komt op navolgende bladzijden, in heel veel woord en best wel weinig beeld, langs. Voeg daarbij nog een aantal fantastische, misschien wel hilarische verhalen die zomaar uit mijn hoofd kwamen dwarrelen en dit boek is – volgens mij dan toch - compleet.

Veel leesplezier!

*Edmond Ackermans
Lanaken, 29 december 2017*

Voor de “Vind ik leuk”, de meelevende, opbeurende en vaak inspirerende reacties, veel dank aan

Adri Matthijsse	Henriette & Ben Savelkoul	Maureen & John Lenaerts
Aicha Gelissen	Henry de Jong	Michel Thewessen
Alex Fijten	Ieneke Hermse	Miep Stoutjesdijk
Alphons Scharis	Ineke Meijer	Miets & Jos Scheijen
Amanda Weijenberg	Ineke Sniekers	Miranda & Johnny Schroen
Angela Franssen	Inge Köke	Mireille Voncken
Angela Fredrix & Frank Ackermans	Inge Wielen	Miriam Scheeren
Angela & Roge Muylers	Ingeborg v.d. Plas	Mirjam Kuiper
Angélique Meijers	Ingrid & Jo Veulemans	Monique Frissen
Anneke Willems	Ingrit Reuterink	Monique Jongen
Annie Op de Kamp	Irma & Leon Cabo	Monique Mertschuweit
Ans & Coos Serraarens	Jacqueline & Dennis Hoever	Nancy Ackermans
Anton Ribbens	Jacqueline & Peter Spijkers	Nancy Schnackers
Arlette & René Paulissen	Jacqueline Verheesen	Natasja Lanjouw
Armand Lahaye	Jan Geyselaers	Nicole Crijns
Armand Scheijen	Jan Houten ☿	Nori Verhoeven & Koen v.d. Linden
Astrid Kampes	Jean-Paul Candel	Noud van der Linden
Bart Paulissen	Jean-Pierre Piters	Pascal Lennertz
Bart Prickaerts	Jeanne Hamers	Pascal Savelkoul
Bella & Huub Philippen	Jeanny & Pierre Willems	Patatina Heijligers
Ben Coolen	Jef Last	Paul Maassen
Ben Meerstad	Jennie Meessen	Peggy Dautzenberg
Bep Lahaye	Jill Reumers	Peggy Pieters
Ber Mahovic	Jo Gulikers	Peter Hendriks
Bernadette Stehmann	Jo Peeters	Peter In de Braekt
Bert Hardy	Joëlla Postulart	Peter Jeurissen
Bert de Heus	Joëlle Versteegen	Peter Sonneveld
Bertie Devens	Joey van der Meijde	Peter Visser
Betsie Hellewegen	Johan Fonteijn	Petra Faarts
Bianca Brands	Johan Verhaegh	Petra van de Heuvel
Bianca & Theo Rooding	Johan Veugelers	Phil Bekkers
Bianca Vanwersch	Johanne Klungel	Pim Schols
Carine Siegersma	John Beijers	Raoul van Est
Carla van den Hove	Jolanda Bakker	Ralph Kaumanns
Carla van der Linden	Jolanda & Jos Claessens	Ray Armstrong
Carola ten Hoorn	Jolein Kohlen	René Schols
Cathy van Well	Jordy Smitsmans	Ricky Wierts
Celine Dreezens	Jos Bekkers	Rina Romans
Charissa van Kruchten	Jos Pieters	Robert Essers
Charlotte Simons	Jos Schmeitz	Roderick MacKay
Charmaine van de Venne	Jos Wauben	Roger Ackermans
Chatja & Jo Last	José Brands	Roland Brouwers
Christa Hendriks & Frans Steenbakkers	Julitta Beerthuizen	Romana Bulenda
Christa Lemmen	Karel Walda	Romy Speetjens
Cindy & Caspar Hanselaar	Karin Timans	Roderick MacKay
Cindy Thijssen	Kirsten Weitmann	Ron Frijns
Cis Groen	Lara & Ben Vluggen	Ronald Schrooijesteijn
Claudia Groothuijsen	Laur Ramakers	Ruud Scholten
Cliff Reumers	Laura Demandt	Sandra Dams
Coco Slijpen	Leanne Thuis	Sandra Meijering
Dagmar Stassen	Leo Daemen	Sanne Lijesen
Daniele Weymar	Lexy Grispen	Sara Humady
Danielle Devens	Lieke Hermans	Seba Pasalbessy
Danielle Reulen	Lilian & Arno Hertogs	Sem Ackermans
Dave Mattheijs	Lilian Smeets	Sharon Bemer
Denise van Vught	Linda Maas & Edwin Faarts	Simone Wijnands
Desiree Goris	Lindy Brummer	Soe Janssen
Didier Wehrung	Lizeth Heijmans	Stephanie & Patrick Dreezens
Dion Dullens	Lode Meijers	Susanne Ayre
Dionne Oberdorf	Lucienne Meertens	Suzanne Cornelissen
Doeke Krikke	Ludie Scheffers	Sylvia Kuipers
Dwight Hoever	Marc van de Ven	Tamara Oosterbosch
Ed Bastings	Marcel Anten	Tamara Van Mirlo
Elsbeth Hammes	Marcel de Groene	Theo Romeijn
Emma Oelmeijer	Marcel Kamphuis	Thijs Verstappen
Eric van Arragon	Marcel Maessen	Tim Mingers
Erik Koster	Marcia Stassen & Tonny Uiterwijk	Tiny Romans
Esmeralda & Jeroen Vaessen	Marco Prickaerts	Tom van Arragon
Esther ten Brink	Marga & Jung Kaumanns	Tonny Dullens
Evelien Takken	Maria & Winfried Kooijman	Tony Pluymakers
Fernando van Dijk	Marie-Anne Breuer	Trudy Mertens
Floor Beaujean	Marie-Jeanne Reede	Usha Bhika
Frank Goyen	Marie José Essers	Veerle 's Hertogen
Frans Lassauw	Marion Janse	Vera Haremaker
George Rasker	Marion Maassen	Vera van Kuler
Georges van den Eshof	Marion & Sjack Menten	Veronique Janssen
Ghazal Sarandib	Marion Olzheim	Vicky van der Heijden
Ghislain van Kan	Marion Rings & Frank Vinck	Vito Slijpen
Ginny Alers	Marion Wagemans	Vivian Smeets
Grace Innemee	Mariska Wingender	Walter Claassen
Gwen Blankestijn	Marjella Kesler & Peter Grouwels	Wendela van Bladel & Hans Meertens
Harie de Bruijn	Marjo Hendriks	Wendy Quaadvlieg & Ron Crutzen
Helen van der Meijde	Marjo Kempen	Wilma Kamoen
Hélène Troisfontaine	Mark Verschuren	Yvonne Geijselaers
Helma Paulissen	Marlène Nauts	
Henk Beekman	Math. Versteegen	

*Opgedragen aan Fieneke en Sjef.
Zij hebben ervoor gezorgd dat ik dit schitterende leven mee kan maken.*

Silhouet

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat was je vrijdagmorgen opeens voor rare foto’s aan het maken?”

“Rare foto’s? Ihik?”

“Ja, jij!”

”Dat waren allemaal natuurfoto’s hoor. Je hebt ze toch zelf uitgekozen bij het verhaaltje van gisteren.”

“Ja, die natuurfoto’s bedoel ik niet. Maar die andere foto’s. Van die siloe... siloe... sie loe hete die ook alweer.”

“Ah... die silhouetefoto’s. Bedoel je die?”

“Jahaa, die bedoel ik.”

“Och, die heb ik eigenlijk zomaar gemaakt. Vond dat wel leuk.”

“Mag ik die even bekijken? Misschien dat ik er een mooie mijmering van en bij kan maken.”

“Zohoo. Een mijmering. En dat bij het begin van het nieuwe jaar? Toe maar. Wacht, hier heb je een usb-stick, daar staan ze allemaal op.”

“Dank je. Ga jij maar banken, dan ga ik mijmerend aan de slag.”

“Tot laters!”

Het nieuwe jaar. Het tekende zich rond een klok van twaalfen af. Tegen een hemel van vuur en een hel van kabaal. Er was niet tegen op te boksen. Kussens, slopen, dekens, doppen, kurken. Ze konden de knallen niet verdrukken. Nu is de rust een weinig weergekeerd. Het nieuwe jaar heeft zijn intrede gedaan en is al stapvoets op weg. Naar toekomstige mysteries. Geheimen nu nog verscholen in de nadering. Als silhouetten in een bos. Fietsend, vliegend, lopend.

Voorwaarts schrijdt de tijd. Als met raadsels omgeven silhouetten. Zittend, lopend, bewegend. Toonbeelden van de wazigheid die de toekomst feitelijk is. Het toekomstbeeld. Van verre nadert het. De vraag rijst: ‘Valt het mee, valt het tegen?’ In veel gevallen zul je het ermee moeten doen. In sommige gevallen is bewerking mogelijk. Geef zelf nog een draai. Aan de toekomst, aan het leven. Maar de waarheid is en blijft: ‘Silhouetten zijn als het nieuwe jaar, nu nog met raadsels omgeven!’

“Bahaas!”

“Jahaa?”

“Ik ben klaar. Verhef je luie body en lees eens mee.”

“Wacht, ik kom eraan.”

Vijf minuten later schuifelt baas aan aan het bureau en leest met mij mijn mijmering nog eens door. Hier en daar pas ik nog iets aan. Plaats een punt, slinger een komma. Maar de hoofdlijn blijft bestaan.

“Mooi Cidsje, mooi. Maar wel zware kost voor de eerste dag van het nieuwe jaar.”

“Tja bahaas, of ik hem nú post of over een week, elke dag is eigenlijk een nieuwe start. Dus wat maakt het feitelijk uit?”

“Niets Cidsje. Maarre... je hebt maar drie foto’s erbij geplakt. Moet die van mij er niet bij?”

“Welke? Die van jouw schaduw?”

“Ja!”

“Daar is niets wazigs aan, bahaas. Een schaduw is iets anders dan een silhouet. Een silhouet komt en gaat. Jouw schaduw is waar jij bent. Nergens anders.”

“Vind je het erg als ik je niet meer kan volgen?”

“Dát lijkt me leuk voor het nieuwe jaar. Dat jij me niet meer kan volgen. Kan ik eindelijk onaangelijnd alleen aan de wandel en in het wate...”

“Forget it, Cidsje. Die toekomst staat al vast en is niet te veranderen. Het lijntje is en blijft.”

“Spelbreker...”

© Cid – 2017-01-01

Vette pret

Het buitense vloerkleedje is zeldzaam wit. Glad en koud bewijs van een bevroren nacht. Mijn lijf is al wakker en op. Maar nog niet opgewarmd. Daarom steken de handen, werkeloos, diep in de zakken van mijn sportieve smokingbroek boven de open slippers. De verwarming is weifelend begonnen aan haar morgenstondelijke opwarmronde.

Mijn ogen, spletige gaatjes in het aangezicht, turen nadenkend door het raam, naar buiten. De mensenwereld is nog in diepe rust. De mobiele dierenwereld vliegt al af en aan. Als transportvliegtuigjes op een vliegveldje, ergens buiten het dorp. De mezenbollen, vetkorfjes en voedertoren, bakens op het einde van de landingsbaan. Mezen kwakken hun pootjes tegen de rasters en netjes. Klampen zich vast, doen zich tegoed aan al het denklijke lekkers dat ik van de week op hun menu heb gezet en vooral gehangen. Merels wachten vol ongeduld op de dingen die vallen gaan. Zijn er als de eh... kippen bij om de restanten van de bevroren vloer weg te pikken. Daartussen, twee roodborstigen, die met hun iele lijfjes en nog ielere snaveltjes hun uiterste best om ook iets van de redelijk constante, restantige voederregen mee te pikken.

Helaas, voor hun, zijn de merels groter in lijf en in aantal. Ik krijg zowaar medelijden met de roodborsten, die hoewel hun voorkomen en naam dat zouden moeten tegenspreken, best wel agressief uit hun eigen hoekje willen komen, zeker wanneer het een of meerdere soortgenoten betreft. Ik vind het sowieso al vreemd dat zich deze winter twee mannelijke borsten in mijn voortuintje laten zien. Normaliter is één zo'n rode borst het maximale. Nu dus twee.

Maar ik dwaal af. Zowel in dit verhaal als met mijn gedachten. Ik moet eigenlijk terug naar mijn eigen voedertafel. Een ontbijtje klaarstomen omdat ook deze ochtend zorgt voor honger en best wel wat dorst. Maar mijn ogen klampen zich vast aan één van de roodborstjes. Dat doet niet wat ik van een doorsnee roodborst verwacht. Het diertje wacht niet (langer) op de grond, in afwachting van wat vallend voer. Neen, het jumpt zich een weg omhoog, via stammen, takjes en twijgjes en houdt dan stil. Lijkt zijn springerige kansen in te schatten om zich weldra vast te klampen aan het vetkorfje. Steeds opnieuw zet het aan maar misrekenet zich ook telkens weer.

Ik storm de woonkamer binnen, grijp mijn camera, want een stemmetje zegt mij dat ik iets, voor mij dan toch, unieks ga vastleggen. Met trillende handen gaat de lensdop van de camera, de camera op 'aan' en het oog zoekt het doel. Ik blaas uit, breng mijn adem terug naar enige rust in de onregelmaat. En dan is het wachten. Het rechteroog tuurt naar de vetkorf, het andere zwenkt langs de camera, op zoek naar het roodborstige diertje.

Plotseling maakt het diertje een vliegende sprong, anderhalve meter omhoog, en... mist het korfje. Verpopzakt druk ik toch af en leg het diertje vast, voor de digitale eeuwigheid. Even een kleine pauze op een tak en dan weer terug naar het denkbeeldige afzetplankje, op de nog steeds bevroren grond. Mijn rechterwijsvinger lijkt zich om de ontspanknop te spannen, mijn mond gaat open, de punt van de tong verschijnt.

Voor de buitenwereld, die mij binnen ziet staan, een toonbeeld van rust. Maar ik en vooral mijn lijf en zenuwen, weten beter. Tot in de topjes van mijn (ja, ja) netjes, bijna kortgeknipte vingernagels voel ik de spanning.

Het diertje lijkt zich te concentreren, tot springen bereid. Ik spreid mijn voeten, ga steviger staan. Houd de linkerhand gespreid onder de camera. Géén aanloop, één jumpje, fladderend de vleugeltjes uit en omhoog en hap... weg een vettig hapje, groot genoeg voor des borstjes snaveltje.

En ik... ik maak één, twee foto's en vervolgens een dansje, een jumpje, een waarlijk pirou-edje... van vreugd' en dolste pret. Dit roodborstje, de kolibrie der lage landen? Wie weet...

B & B

De wereld is vandaag een grauw toneel van mist en triestig water. Water dat in golfjes stroomafwaarts kabbelt, neemt de koude niet echt met zich mee. Alleen de zoi, door de mensheid geloosd, gedropt, achteloos maar met volle overtuiging. Die zoi, komt ergens weer samen, niet aan de boorden, dan toch wel in de zoute soepen die men nu nog zeeën noemt. Het stemt mij triest wanneer ik, warm geblazen door de roostertjes vanuit het dashboard, huiswaarts rijd. De pinker gaat zomaar uit naar rechts, ik verlaat de hoofdrijbaan en parkeer m'nen otto aan de boorden van het brede, openbare riool. Een koude wind slaat de poriën dicht, iets wat de handen doen met mijn jas, die eerst fladderde rond mijn lijf. De kraag omhoog en ook de kofferbak. De camera, mijn onafscheidelijke kameraad, ligt grijpensklaar en niet veel later slenter ik, licht gebogen voor de wind, langs de hoge boorden van de brede, vredig maar ondiepe kabbelende stroom die in de goede jaren rond deze tijd woest en golvend beukte op deze boorden.

Eendjes, potig badend in het koude water lijken te genieten van het ijzig vredige, terwijl mijn camera klikkend knipt. Ver weg rijst een mistige horizon bochtig uit de grijzigheid omhoog. De wind speelt met mijn hoed, wil hem hebben, maar mijn hand geeft niet toe. De hoed blijft, waar hij is. Diep en vast, getrokken over mijn hoofd.

Wat brengt mij in vredesnaam naar deze droefgeestige plek, zo aan het begin van het nieuwe jaar? Wil ik het wel weten? Ja en nee. Ik wip mijn benen een voor een over de vangende rail die wandelaars en autobestuurders moet behoeden voor een daverende en daarna plonsende val omlaag. Ik verzink in gepieker. Over een gesprek. Een gesprek waaruit ik een conclusie trok die mij droevig stemt. Een gesprek over gesprekken die leidden naar onbegrip. Vooral naar één kant. Symbolisch stroomt de stroom die kant op. Stroomafwaarts.

Het besef dat men niet alléén op de wereld is, niet alléén op deze wereld leeft, dringt niet en niet altijd door bij iedereen. Wederzijds begrip, begrip voor verandering. Dat eenzijdige opoffering van twee kanten moet komen. Het klinkt en leest cryptisch en dat is het waarschijnlijk ook. Het accepteren van

veranderingen is een moeilijk iets. Dat men daarvoor te rade moet gaan bij zijn eigen ik, ja, dat is moeilijk en ook weer niet. Verplaatsing in situaties die de ander ondergaat levert en leert, begrip.

De trieste mist trekt op. De rivierige overkant wordt langzaam zichtbaar. In het grauwe schouwtoneel. Het doet mij beseffen dat er altijd licht is. Niet alleen aan het eind van een tunnel, maar ook in het binnenste. Tussen begin en einde. Ik maak uitbrekend een foto van het zichtbare in de grauwigheid. Daarna spoel ik

terug in de fotose geschiedenis van de afgelopen dagen. Gedachteloos en toch verzonken. In gedachten.

En terwijl de koude vanuit het roestvrije staal mijn achterste langzaam en plaatselijk bevriest, bekijk ik de zelfgezochte composities en plots valt mijn oog op een eerdere foto. Gemaakt op de laatste dag van het vorige jaar, tijdens een gezellige en ontspannende wandeling met mijn lief. Kleurig, luchtig, lichtig. Zo zou het leven dus iedere dag moeten zijn. Voor mij, mijn lief en alles en iedereen.

Ik kruip weer achter het stuur, vind en voel de warmte. Behaaglijk nestel ik mij achter het stuur. Ik start de motor en besef dat die kleurige foto mij weer fleurig maakt. Als die foto dat ook nog bij anderen doet is er waarschijnlijk ook opeens dát wat wij allemaal zo graag zouden willen.

Besef & Begrip!

Rimpels & Wallen

Spiegelbeeld: “Ow nee hè. Nu al? En het jaar is pas begonnen...”

“Wat?”

“Je eindejaarsgezicht 2017.”

“Huh?”

“Man, heb je jezelf al in de spiegel bekeken?”

“Kijk uit met wat je zegt. Want wat je zegt, ben jezelf!”

“Zie ik er zó beroerd uit?”

“Als ik nu zeg, ‘kijk maar in de spiegel’, dan dan...”

“Laat maar, ik begrijp je.”

“Maar vertel. Wat is of zijn de redenen van jouw en mijn slecht uitzien?”

“Weet niet. Waarschijnlijk het terrorisme dat heeft plaatsgevonden in mijn dromenland.”

“Terrorisme?”

“Yep. De ene aanval na de andere op mijn nachtrust.”

“Was het zo erg?”

“Ik denk dat mijn nachtrust aan het front lag. Vanaf één uur gingen alarmbellen en sirenes af in mijn hoofd. Ik kwam handen tekort om het kabaal buiten te sluiten en toen dat eindelijk lukte, kwam ik niet meer in slaap vanwege de stilte. Dus groef ik het ene kruipgraaf na het andere om in slaap te komen.”

“Kruipgraaf?”

“Ja, loopgraven heb ik niet in mijn bed. Dus...”

“Ah, op die manier. En je vond je slaap in een kruipgraaf.”

“Was het maar waar. Het enige wat ik vond was niet zichtbaar, wel hoorbaar. Want toen ik eindelijk de slaap leek te vinden ritselde van alles door de binnentuin.”

“Wind en blaadjes?”

“Neen, daarvoor waren de ritselingen te regelmatig en ben ik opgestaan en gaan kijken. Maar niets...”

“Ook geen ritselblaadjes?”

“Misschien wel. Ik weet het gewoon niet. Dus maar weer terug naar mijn bed. Brak ik bijna mijn nek over mijn oogleden die het niet meer trokken.”

“Plat op de bek?”

“Neen, met een knie tegen de veel te houten punt van het bed.”

“Auwah...”

“Dat riep ik ook.”

“En dan? Eindelijk in slaap?”

“Uiteindelijk wel, maar toen begon een droom waarin ik een schildpad door de tuin zag wandelen. Het diertje ritselde met enige regelmaat door de bladerhopen en je raadt het al...”

“Ik ben niet goed in raden...”

“Rechttop in bed, want, wat moet een schildpad in deze koude nachten, boven de grond en in de tuin?”

“Dat komt omdat het een droom is.”

“Maar dat besepte ik niet toen ik het eh... droomde.”

“Arme kerel. Ik begin bijna medelijden met je te krijgen.”

“Bijna is niet helemaal, besef ik. Toen ik mij weer probeerde onder te dompelen in de geneugten van de slaap ging die vermaledijde wekker op mijn nachtkast te keer als een speenvarken met anorexia.”

“Oei, dat doet pijn aan de oren.”

“Dat mag je wel zeggen. En daarom sta ik nu hier.”

“Schandalig. Dit zou dus verboden moeten worden.”

“Gelukkig ben ik zo weg.”

“Op de fiets?”

“Yep.”

“Danne, pak je gezicht niet goed in. Misschien dat de wind de rimpels en wallen uit je gezicht scrubt.”

“Laat ik dat dan maar hopen.”

de vulpen

*ligt op het bureau
rustend naar één kant
wijst de punt
die lijnen maakt
en geholpen door
mijn hand
ook lijnen trekt
in kronkels en in bochten
zelfs woorden smeedt
tot zinnen
in een verhaal
over een voorwerp
dat ik onnadenkend
kunstjes laat vertonen
waarover niemand
zich verwondert
omdat het zo gewoontjes is
dit smalle object
zelfs in de rustende stand
een wereldwonder
van techniek*

© &A – 2017-01-05

tsja

*als mijn markante neus
begint met door te lopen
moet ik er stevast achteraan
het valt dan niet te verkopen
om stil te blijven staan
liggen is de boodschap
in dikke dekens ingepakt
flink beginnen zweten
totdat de koorts weer langzaam zakt
en niet te vergeten
de gaten in mijn neus
weer ruimschoots opengaan
voor pure levenslucht
blikken mijn ogen saam
door de lach van een traan
wordt ongeduldig gezucht ...*

© &A – 2017-01-17

Werksuiterust

De werksuite ligt er, tot het moment dat ik deze toestand van verlatenheid op donderdagmorgen ophef, verlaten bij. Mijn ogen banen zich een schemerige weg naar mijn hoek van dagelijkse werkzaamheid en na enkele drukken op knoppen en knopjes flitsen de dagelijkse lichten, lichtjes en lampjes weer aan. Mijn getoetste inloggegevens zoeken zich als onzichtbare, digitale spoorzoekers een weg naar toegangen tot programma's en applicaties die zich vervolgens probleemloos voor mij openbaren.

Gerustgesteld door zulke vriendelijke ontvangsten spoed ik mij naar de koffie-, thee- en choco-automaat voor mijn tweede XXL-mok thee van deze morgen. Mijn thee, zacht als fluweel voor mijn neus, spreidt zijn geur van kaneel, cichorei, johannesbrood, gember, kardemom, zwarte peper, kruidnagel en nootmuskaat door de gang en blijft vervolgens hangen in mijn hoek van werkse werkzaamheid en theeig drinkgenot, om vervolgens gedronken en niet gesnoven te worden.

De mailbox puilt uit. Mijn linkerhand beweegt zich naar de muis die zich glimmend blozend op het muismatje onder het warme licht van een bureaulamp koestert. Een pijnscheut trekt door mijn elleboog. De scheut herinnert mij aan het feit dat mijn ouderdom ook steeds meer gebreken kent, pijnlijke gebreken vooral. Waar de pijn vandaan komt? Geen idee, vannacht was hij er opeens, zomaar uit het donkere niets. Vannacht verdween hij ook weer, zomaar in het donkere niets. En nu is hij dus weer terug. Niet fijn!

Ik strek mijn arm en een zacht edmondelijk geblaas laat weten welke pijn ik voel.

Mijn brij: "Doktertje bezoeken!"

"Allee, kom aan. Toch niet gelijk naar de dokter."

"Je wordt al wat ouder, gozer."

"Jahaa. Anderen maakten mij daar ook al op attent. Je hoeft dat niet van de daken te schreeuwen."

"Ach, het is maar dat je het weet. Maarre... doktertje?"

"Volgende week misschien. Eerst maar eens afwachten hoe het verder gaat."

"Eigenwijs menneke!"

"Weet ik. Van wie heb ik dat?"

"Eh... niet van mij."

De pijn zakt weg maar keert weer terug wanneer ik mijn arm buig. Een typisch geval van 'auwah'. Om de aandacht af te leiden, steven ik wederom naar de thee-automaat voor een geurende mok thee en wanneer ik weer plaatsneem voor de schermen begrijp ik dat ik vandaag de enige werkende bewoner van mijn werksuite zal zijn. Collega's werken thuis, neem ik aan, of elders in het land. Hatsekidee! Ik kan weer mijn eigen muziek kiezen zonder rekening te moeten houden met mijn kamergenotige Beppie- en Michael-adepten.

Mijn brij, bijna (bijna??) gillend: "Simeon ten Holt!"

"Jaa, yes, oui! Welke? De Ostinato, Lemniscaat of Palimpsest?"

"Doe maar de Palimpsest. Lang niet meer gehoord."

"Let op, komtie."

En zeven violen stringen opeens door de suite. Hoe toepasselijk. Ik geniet in het kwadraat terwijl ik mij door de berg mail worstel. Het is mail die misschien wel enige stof zal kunnen doen opwaaien, maar dat is voor later zorg. Eerst maar eens van die berg een ordentelijk geheel maken. En terwijl ik daarmee bezig ben en de muzikale noten als dwarrelende blaadjes ramen en muren aantikken, tikken mijn vingers ritmisch mee op het bureau.

Mijn brij: "Dat zou wat zijn, dat jij dat zou spelen op viool. Zeker niet om aan te horen."

"Eh... dat gaat sowieso niet lukken."

"Huh? Waarom niet?"

"Pijn in mijn elleboog, weet je nog."

"Och ja... Gelukkig."

"Grmbl..."

© &A – 2017-01-06

Bonke & Bellen

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Heeft de natuur zijn energierekening niet betaald?”

“Huh zo? Eh, hoezo?”

“Dat de verwarming opeens niet meer brandt.”

“Ah, op die manier. Maarre... het is winter. Dan kan het soms wel eens koud zijn. En wat is koud? Je kunt je daar op kleden.”

“Ja, jullie wel. Maar ikke nie.”

“Kom aan zielig zielepietsje, normaal ben je ook stoer, sterk en staalhard. Voor geen kleintje vervaard. En nu maak je je druk over een beetje vorst. Kijk naar de eendjes, hoor je die kwage... eh klagen?”

“Ik klaahaag helemaal niet, bahaas. Ik heb alleen gevraagd of de energierekening wel of niet betaald is. Jij breit er een langer verhaal van.”

“Ik zal je eerlijk vertellen waarom.”

“Eeheerlijk?”

“Yep. Als ik mijn mond zou houden dan zouden mijn tanden losgeklapperd worden in mijn mond. Door te breuzelen houd ik ze nog ietsjes warm.”

“Maar eeheerlijk is eeheerlijk, bahaas. Het is gewoon kouhoud, toehoch?”

“Klopt. Maar waarschijnlijk zijn wij watjes dit niet meer gewend. Vroeger in mijn jeugd, toen had je nog echt koude winters en toen hadden we nog geen centrale verwarming of zo. Gewoon hout- en kolenkachels. Dan kon je je fikken nog echt branden aan de haard als die het op zijn warme heupen kreeg. Ik kan me de winter van 1963 nog herinneren. Ik was een jochie van net 8 jaar en toen was het me toch een partijtje koud. In die winter heeft volgens mij mijn haargroei een opoffer gekregen waarvan hij nooit hersteld is. Ik kan me ook nog herinneren dat Reinier Paping toen de Elfstedentocht gewonnen heeft. Ik had dat op zaterdagmorgen in de krant gelezen en liet dat toen aan mijn pap zien die nog onder de warme dekens lag. Ik zie nog zo de zwart-witfoto op de voorpagina van ‘De Nieuwe Limburger’ staan. Reinier met zijn bevroren hoofd. Zoiets vergeet je nooit meer.”

“Klahaar?”

“Huh, ja.”

“Mieljahaar, wat een woordenstroom. Ik hoop dat het gauw weer wat warmer wordt, dan kom ik er ook weer eens tussen.”

“Sorry, maar het moest er even uit. Kijk eens hier. De vijver helemaal bevroren. Dat doet me denken aan een bevroren Bonkevaart, de aankomstplaats van de Elfste...”

“Jahaa, is goed geweest. Vertel die verhalen maar als we weer thuis zijn, als we ons kunnen opwarmen onder de vliezige dekentjes op ons bankje van immerrust en altijd warm.”

“Wil je nu al terug dan?”

“Wat denk je? De voetkussentjes vriezen van mijn pootjes, mijn staartje rammelt bijna los, ik razel mijn strakke kontje bijna uit mijn vacht en zelf heb ik het ook koud.”

“Wacht, nog gauw een foto van die vijver en van de eendjes en dan als de weerlicht naar huis. Okee?”

“Okee. Dan mag jij weer dromen van die koude Elfstedentochten.”

“Heb je trouwens van de week nog die uitzending van de laatste Elfstedentocht gezien?”

“Neeheen?”

“Was wel leuk, die herhaling en nog leuker was dat Henk Angenent opnieuw won.”

“??? Verslijt je mij voor gek?”

“Grapje Cidsje. Grapje.”

“Hahhahah... pffft. Kom aan, naar huis. Dan kun je vandaar de rayonhoofden bellen.”

“Rayonhoofden bellen?”

“Om de dikte van het ijs hier op de vijver door te geven. Whahahaha...”

“Pffftt..., daar zakt me de broek van af.”

“Oh jee, en dat met deze kou... dat zal je zzzp’er niet leuk vinden. Whahahaha...”

“Grmbll...”

© Cid – 2017-01-07

Vriezen & Kloppen

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Kunnen we met spoed even gaan wandelen?”

“Eh, prima. Hoe dat zo, jij, vrijwillig naar buiten met deze vrieskoude?”

“Ikke kon vanmorgen niet echt mijn *caxque* doen. De koude had m’nne poep doen bevriezen.”

“Oepsie dan, dan kom maar gauw. Ben je niet bang dat jouw poep opnieuw bevriest?”

“Nee, ik trek mijn kontbontje over m’nne poep. Dan bevriest het gaatje niet.”

“Jemmig, wat een onderwerp.”

“Achterwerk, bahaas.”

“Jahaa, is goed.”

En zo zit ik enkele minuten later, goed verscholen in de berm te knetteren, terwijl baas een opvallend kwiek kwikstaartje van het gele ras probeert vast te leggen. En wanneer ik mijn hoop onder een hoop bladeren verborgen heb, poseer ik nog even voor baas die daarmee zijn kanaalse winterreportage waardig afsluit. Voort gaat het vervolgens weer. Langs het bevroren kanaal met al zijn afvalproducten.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Het blijft vrieheizen, hè?”

“Zekah wetah. Tot en met morgen sowieso. Daarna gaan we de kwakkeltoer op, geloof ik.”

“Je zou het niet zeggen met deze prachtige zon. Zo zou het altijd moeten zijn en blijven.”

“Ook met deze temperatuur?”

“Nee, dat niet. Die mag gerust zo’n 30 graden hoger.”

“Tja, dan moet de natuur wel de energierekening gaan betalen.”

“Als je even wacht tot in het bos ga ik dat regelen.”

“Regelen, jijhij?”

“Yep, ik weet waar de knop van de verwarming zit.”

“Fantast.”

“Kom aan, op naar het bohos. Dan laat ik je die knop zien.”

“Zullen we eerst nog wat rondzazelen voordat we jouw eh... verwarmingsketel opzoeken.”

“Ow kee.”

15 minuten en een stuitend aantal foto’s later stappelen we langs de oevers van de waterburchtse sloot. Stijf bevroren staat het water stil. Slechts een kleine kluunplek onder de brug is vloeibaar en wordt in stand gehouden door poedelende eendjes die zich blijkbaar heerlijk vermaken in dat vriesbad.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Ongelooflijk hè, hoe die zwemmertjes zich amuseren in dat water. Ik krijg er spontaan de rillingeteiten van. Brrriberrrr...”

“Tja Cidsje, iets van betere ontwikkeling bij die diertjes, lijkt mij. Ik zie het mij niet doen.”

“Tja, watjes moet je ook drooghouden, nat zijn ze niets waard.”

“Mooi gezegd, Cidsje.”

“Dat weet ik.”

“Maarre... die verwarmingsknop?”

“Eh... die is hier ergens verborgen. Onder een boom. Weet alleen even niet welke boom. Deze? Die? Die daar? Ik weet het even niet meer. Wie zet ook zoveel bomen in een bos.”

“Anders zou het geen bos zijn, Cidsje.”

“Oef, dat klopt.”

“Hoor, dat doet die specht daar achter ergens ook.”

“???”

© Cid - 2017-01-08

Jammer (1)

Het gebeurt niet vaak dat ik mij ergens door laat tegenhouden. Ja oké, er zijn altijd van die roodblozende verkeerslichten en ook neergeklapte slagbomen genieten altijd mijn onverdeelde aandacht bij pogingen tot tegenhouden, maar dat het wéér mij tegen ging houden, dat had ik op mijn leeftijd niet meer ingecalculeerd. Maar dat gebeurde dus wel, afgelopen zaterdag.

Horrorverhalen, spookscenario's en meer griezelgeluiden deden mij en mijn lief besluiten om de zaterdagse wereld vanachter de gerania te gaan bestuderen. Fiezelige regen, soms dikke, dwarrelende vlokken, bevroren druppels, het maakte van het buitenraamse behang een depressieve, domperige, grijze bezienswaardigheid. Twee meesjes probeerden zich en mij te vermaken met wat pindanoten in een netje maar zij hielden het al gauw voor gezien. De twee solitaire bomen in de tuin voelden zich ongetwijfeld takkenhangend solidair met elkaar terwijl ik nadenkend aan mijn reusachtig mok thee slurpend, de warmte naar binnen slikte en mij met tussenpozen door de berg kranten van afgelopen week ritselde. In die kranten veel berichten over raddraaiers, kleplopers en ander soort gajes dat onze nationale hulpverleners tijdens de jaarwende op allerlei manieren tijdens het behulpzaam zijn, tegenwerkten. Woede steeg langzaam in me op, onbegrip ook. Het was dus tijd voor opnieuw een kijk- en staarpauze vanachter de gerania.

De treinen gleden nog altijd bijna fluisterend over de rails, af en toe een flits vanaf de bovenleiding. Fietsers die besloten hadden te voet hun reis te vervolgen. Weer andere dapperen die de gladheid trotseerden en fier rechtop toch hun trapse omwentelingen maakten. Auto's die soms roekeloos maar vaak bedachtzaam de bochten namen. En berichten op internet, radio en televisie die ons besluit tot wijsheid staaften. De kranten, uitgelezen, gingen in de oudpapierbak. Leesboeken, teleteksten, woordspelletjes en af en toe een versnapering lieten de dag vervolgens langzaam en vooral gladjes voorbijglijden.

Opnieuwse bliken naar buiten leerden dat de grijze grauwigheid van geen wijken wilde weten. Wandelaars, gedwongen door hun huisdier, maakten aarzelend hun glibberrondjes door de tuin. De huisdieren genoten, sprongen, dansten en blaften de stille koude enigszins uit de buitenlucht. En daar tussendoor met wel erg grote regelmaat, sirenes, heel veel sirenes, begeleidt door een kleurenorgel van zwaailichten. Auto's, busjes, ze spoedden zich met hun inzittenden, handhavers van het gezag maar ook van hulp en wederdienst, naar de gladde plekken des onheils. Plekken die zorgden dat automobilisten ongewild glibberend, hun auto's tegen vangrails of anderszins geparkeerd hadden.

De handhavers, die dan, door de omstandigheden en hun taak, gedwongen werden hun veilige haventjes te verlaten en zich op gladde wegen moesten begeven om hulp en bijstand te verlenen. En toen ik wederom sirenig geloei door de straten hoorde galmen, besefte ik dat deze handhavers en hulpverleners, met gevaar voor eigen leven, de mensheid dienstbaar zijn. Onder álle omstandigheden. Door weer en wind, wanneer wij ons lekker warmen aan een mok thee of met de voeten op de verwarming...

Woede be kroop me opnieuw toen ik de pas gelezen krantenberichten voor mijn rustende geest haalde. De vandalen in die berichten, ze zouden gekielhaald moeten worden, het liefst nu, in deze barre koude tijden. Misschien dat zo'n kielhaling hun tot nadenken zou dwingen, maar dan moeten ze natuurlijk wel hersenen hebben en het jammere is dan, dat ze die helemaal niet hebben...

Jammer (2)

De zaal stroomt langzaam vol. Het orkest stemt veelstemmig de kleuren in de klanken van hun instrumenten. Het is een ratjetoe van blazende bezigheid, een ratatouille van warmte die door trompet, tuba, hoorn, fluit etc. stroomt. Het nieuwjaarsconcert zal dra een aanvang nemen.

Het is eigenlijk véél te lang geleden dat ik nog eens zo'n concert heb bijgewoond. "Ergens in de jaren 80 van de vorige eeuw", fluistert mijn brij mij herinnerend in mijn oren. Ik, die geen muziknoot zo groot als een kokosnoot kan lezen, ben wel een groot liefhebber van muziek. Van heel veel soorten muziek, het boenkeboenkekabaal daargelaten.

Ik neem, samen met mijn lief, verwachtingsvol plaats, hélemaal vooraan. Lees het programma, probeer me in te leven. Begroet wat bekenden tussen de muzikanten en spits voorzichtig mijn oren. Tussen de muziekstukken door zal er een heus moordspel opgelost moeten worden zo wordt bij de introductie verteld. De muzieklievende luisteraars in de zaal zijn de chercheurs van dienst.

Terwijl de hoofdchercheuse een uitleg van het spel geeft, dwalen mijn blikken over het orkest. Wat is de muzikantengroep klein geworden, constateer ik tot mijn schrik. In mijn volwassen jeugdherinneringen was dat vroeger een club van wel 80, misschien 100 leden. Mannen en vrouwen, jongens en meisjes. Vol enthousiasme muziek makend, bijna het hele jaar door. Wat is er gebeurd dat deze harmo...

Ik word uit mijn overpeinzingen gerukt. Het concert begint. 'Brand new day' wordt lekker luchtig de zaal ingeblazen, de dirigent zwaait, wijst, dirigeert vol enthousiasme. Enthousiasme dat overgenomen wordt door de muzikanten. Ik timmer voorzichtig met een voet op de maten mee. Het zou mooi zijn wanneer deze *brand new day* over een aantal jaren het begin zal zijn van een nieuw muzikaal hoogtepunt voor deze vereniging.

Wat is er gebeurd met deze vereniging? Waar is de jeugd? Waarom stukt de muzikale instroom en is er alleen nog maar uitstroom? Vragen die mij bezighouden, vooral tijdens de pauze. Is er een verandering van mentaliteit? Is de jeugd de schuldige? Of zijn het de ouders die het muzikaal enthousiasme van de jeugd tegenhouden want dat schept ook voor hen, ouders, verplichtingen? Niemand die mij een antwoord kan geven omdat ik de vragen alleen aan mijzelf stel. En is alleen deze vereniging het slachtoffer? Natuurlijk niet. Ook 'mijn' schutterij wordt qua ledenaantal steeds magerder. Instroom houdt geen gelijke tred met uitstroom. In mijn werk zou men dolenthousiast zijn wanneer er minder in- en meer uitstroom zou zijn. In een vereniging zou het andersom moeten zijn.

Ik zet het hele probleem voor even van mij af, concentreer mij weer op de stukken die vol overgave gespeeld worden, terwijl men ook nog naarstig op zoek is naar de moordenaar. Mijn brij: "Is het misschien een idee om eens op zoek te gaan naar wat nieuwe leden in plaats van naar een moordenaar?"

"Lijkt me een goed idee."

"Ja, het is toch gewoon jammer dat dit soort cultuur misschien al heel binnenkort tot het verleden behoort."

"Heb jij een idee?"

"Schrijf er een stukje over en vraag de lezers eens naar hun mening of naar wat ideeën?"

"Goed idee."

"Het is toch gewoon jammer dat er dadelijk alleen nog een gemeenschap op papier bestaat. Want zeg nou zelf, een dorp zonder harmonie, zonder schutterij en zonder carnavalsvereniging... dat is toch geen echt dorp, geen echte gemeenschap meer."

"Klopt, jammer genoeg..."

Tom & Dom

Terwijl de leden van ‘Disturbed’ hun muzikale kwaliteiten zwaar metalig door m’nnen otto knallen, bereid ik me, al rijdend door het natte donker, voor op mijn opnieuw dienstig reisje naar het Middenland en wederom is Papendorp, met nog altijd drie p’s, het doel van de dag. De muziek doet me goed, houdt me wakker en licht edbangend nader ik de parkeergarage met haar slagse boom. Het pasje gaat in de lezer en de slagboom gaat... probleemloos open. Al voor de eerste keer dit jaar. Mijn brij: “Dat nog vele malen de slagboom zo mag opengaan.”
“Dat hoop ik ook.”

D’n otto zoekt als vanzelf een vrij en gezellig parkeerplaatsje en niet veel later scoor ik zelf een vrije zitplaats in de nog stille coupé. Deze loopt langzaam vol maar blijft, héél verrassend, stil. Alsof de reizigers wachten op de dingen die komen gaan. Maar het enige wat komt én gaat is de conducteur die reflecterend felgekleurd de vervoersbewijzen vriendelijk doch dwingend controleert.

Zonder problemen bereiken we een koude, ongezellige en natte Middenstad. Het busstation is luchtdoorlatend en snijdend koud de wind die zich in alle richtingen spoedt om alle reizigers te kunnen verkleumen. De ‘195’ zal over 4 minuten arriveren en samen met een aantal collega’s wacht ik op dit overdekte en hopelijk goed verwarmde vervoersmiddel.

De 4 minuten verstrijken wolkjesblazend, er worden al wat *saffies* gerold en de ‘195’ verdwijnt van het planbord. De ‘295’ staat opeens bovenaan en heeft nog 8 minuten nodig om onze ijskoude wachtplek te bereiken. Een – waarschijnlijk door de koude – heldere geest ontwaart opeens achter ons een ‘195’. Verbaasd kijken wij allemaal om en ja hoor, de stiekeme bus staat op de verkeerde plaats ons op te wachten. Snel als de weerlicht (...) spoeden wij ons naar de bus en vinden een gezellig plaatsje voor vier personen en niet veel later start de chauffeur *all engines* en vertrekt.

Hij ‘vroemt’ de eerste bocht die hij tegenkomt in en... keert weer terug naar het busstation. Een rondje van de zaak? Verbaasde gezichten kijken elkaar en ook mij aan maar ik kan er echt niets aan doen. Na dit extra rondje verlaat de chauffeur dan toch al rijdend en sturend het station en de bus begeeft zich op de, voor ons, bekende weg. Twee dames achter ons, waarschijnlijk onzeker omdat dit hun eerste busreis in en door de Middenstad is, discussiëren en zoeken naar houvast voor hun uitstapplaats. Het digitale routeschema in de bus is van het tableau verdwenen en ook de *omwroepstewr* van dienst weigert de halteplaatsen middels de intercom om te *wroepen* vandaar dus denkkelijk de onzekerheid.

Een der dames vervoegt zich bij de chauffeur daarbij het bordje ‘niet spreken met den bestuurder’ negerend en vraagt of zij gewaarschuwd kan worden wanneer Papendorp-Zuid wordt bereikt. *Den bestuurder* belooft dat en zichtbaar gerustgesteld neemt zij weer plaats. De bus sneurt over de Middenstadse wegen en stopt plotseling bij een, voor mij en mijn medereisgenoten, onbekende halteplaats. Niemand stapt uit. Wel weer verwonderde blikken naar elkaar.

De bus sneurt verder. Over de brug naar Papendorp en... de chauffeur roept: “Papendorp dames!” Verontwaardigd klinkt het uit een tiental monden: “Neeeeeeen, dit is niet de juiste halte!” De chauffeur kijkt verbaasd in zijn binnenspiegel, trekt zijn schouders op en rijdt verder. Tot een volgende, opnieuw voor ons, onbekende halte. “Dames!”
“Neeeeeeen,” klinkt het weer uit de monden.
Chauffeur: “Weer niet?”
“Neeeeeeen, de volgende halte.”
“Ow kee, de volgende dan.”

Een der dames: “Weten jullie toevallig ook waar ‘Domus’ ligt?”
Collega: “Aan de overkant van de halte.”

Bij de volgende halte stappen wij ook uit en concluderen gezamenlijk en in vereniging dat wij niet alleen een nobel dagelijks beroep uitoefenen maar ad hoc ook beschikbaar zijn als gids, reisleader, misschien wel als onbezoldigde tom-tom.

Mijn brij: “En de chauffeur is dan de dom-dom.”

Het spreekwoord zegt: “Wie zwijgt stemt toe.” Dus ik zwijg...

Angstcultuur?

Jaren 70, vorige eeuw.

Daar staat ze. Met haar rug tegen de gloeiende verwarming. De grote toegangsdeur zwaait telkens krakend open. De draaideur volgt daarna, schuivend schuifelend. Iedere minuut wandelen zij binnen. Collega's die op het voor iedereen geldende tijdstip van stipt 08.00 uur dienen te beginnen. En vooral géén minuut later.

Zoals iedere dag arriveer ik nét twee minuten vóór aanvang en ga de marmeren trap omhoog.

“Goeiemorgen, juffrouw!”

“Zèk Ackahmans, wèts diech wie laat 't is?”

“Maar zeker, juffrouw. Het is nu... even kijken... twee minuten vóór acht.”

“Nein jungske, 't is ach oor geweejs!”

“Maar neen juffrouw, het is twee minuten vóór acht en mijn klokje loopt altijd precies.”

“Dan gaon iech noe mèt diech mèt en bel iech d'n tied.”

“Is goed, juffrouw.”

Samen wandelen we naar de kamer waar ik mijn werkzaamheden pleeg te verrichten. Zij neemt mijn bureautelefoon, een bakelieten exemplaar van zo'n 3 kilo (erg ruw geschat). Zij draait (!) 002 en zuinig kijkend luistert zij naar de stem die waarschijnlijk zegt: “Bij de volgende toon is het 7 uur 59 minuten en ... seconden..... pieng!” Dus nog géén 8 uur.

Ik kijk haar verwachtingsvol aan. Haar gezicht kleurt donkerder. Haar mond trekt recht, haar lippen strak, van hoek tot hoek. Zij draait zich om. Zonder iets te zeggen wil ze de kamer verlaten.

“Juffrouhouw?”

“Yeh? Waddis?”

“Hoe laat was het nou eigenlijk?”

“(Er klinkt alleen binnensmonds gerauwel)”

“Hoe laat, juffrouw?”

“Pas op menneke, iech haw diech in de gate!”

“Ook als ik op tijd ben?”

“Neejt zoe brutaol hè, aandars...”

Ze kijkt me aan met een ‘als blikken konden doden’-blik en zou ik op dat moment het loodje gelegd hebben. Zonder nog iets te zeggen verdwijnt ze uit de kamer en uit mijn zicht.

Enkele dagen later.

“Zèk Ackahmans!”

“Ja, meneer?”

“Diech geis noe de bode mèthellepe um buroows um te zètte.”

“Eh... ik ben bezig de rekening-courant af te boeken, eind van de week is de maandverantwoording.

Dan wil ik die rekening-courant helemaa...”

“Diech geis noe, NOE DUS! de bode hellepe.”

“Maar de rekening-cou...”

“Niks mèt te make... diech geis NOE de bode hellepe! En aandars...”

“Okee meneer. Als u dat zegt, doe ik dat. Maar u moet later niet komen kla...”

“Wat mot iech neet?”

“Laat maar.”

“Neet zoe brutaol, hè menneke! Enne... weurd 't neejt ins tied veur de kappah?”

“Mijn haren zijn gewassen, meneer. Dus neen.”

“Dao zalle veer 't dan nog wel ins euver hōbbe. Die haore goon draof en aandars...”

“Goed meneer.”

Wéér enkele dagen later.

“Zèk Ackahmans, menneke. Kom diech 'ns mèt. Iech hōb nog ein eppelke mèt diech te sjèlle.”

“Eh..., is goed juffrouw. Is er iets aan de hand?”

“Diech kumps NOE mèt. Want dat hoof iech neet te pikkah!”

“Wat juffrouw?”

“Tots diech diech vrijpaks zoonder get te zègke.”

“Vrij nemen zonder iets te zeggen? Juffrouw, het is toch al jaren zo dat je op je verjaardag of – in mijn geval – de dag erna een halve dag vrijneemt vanwege die verjaardag. Is dat opeens veranderd?”

“In dien geval wel. Diech höbs mer rekening te hawwe mèt aander collega’s.”

“Eh... juffrouw, mijn andere collega’s waren toch aanwezig.”

“Dao höb iech niks mèt te make. Diech höbs aoch rekening te hawwe mèt aander aofdeilinge.”

“Oei, dat houdt dan in dat ik nooit meer die halve dag kan opnemen, want er is altijd wel iemand afwezig.”

“Yeh, dan krijgste ‘m aoch neejt.”

“Ja maar, dan...”

“Niks mèt te make. Diech höbs mer nao miech te luustere.”

“Zucht...”

“En neet zoe brutaol hè, aanders...”

“Gaaf u een appeltje met mij schillen. Maar de kantine is dicht, juffrouw.”

“Wat heet de kentien daomèt te make?”

“Dan had ik daar een schilmesje kunnen lenen.”

“Sjèlmetske? Boeveur?”

“Om dat *appelke* te schillen, juffrouw.”

“Maak totste weg kumps, brutaole vlegel. Diech mos good oppasse, aanders...”

Zomaar enkele gesprekjes met leidinggevendenden in de jaren 70 van de vorige eeuw. Toen ik nog (vooral wilde) haren had. Enne... angstcultuur? Toen kende niemand dat woord...

© &A -2017-01-12

de kijker

*ziet vanaf de brug
de wolk die het leven
verduistert alsof een gordijn
snel wordt dichtgetrokken
voelt de wereld
plotseling kil en koud
is dan de omgeving
en donker kleurt
het verre zicht
verdwijnt in nevelen
lichten lichtjes lichtjes op
als kleine briljantjes
zonder lenzen
worden ze groot
en dichtbij
is het een boot
die behouden vaart
terwijl de kijker
vanaf de brug
nog steeds en vooral
vasthoudend staart...*

© &A – 2017-01-13

Donder & Sneeuw

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Dit wordt niets, hè. Wat een troep en wat is het donker.”

“Ja, wie wilde zo vroeg al naar buiten?”

“Wist ik veel dat het zo’n troep zou worden.”

Een bliksemflits klieft de donkere hemel in tweeën.

“Wawawat was dahat, bahaas?”

“Eh... volgens mij een bliksem.”

“Oh jee en na de bliksem komt de don...”

Een donder rolt als een leeglopende vrachtwagen met steenkool door het kanaalse dal.

“Wawawaf, wafwafwaf. Sodemie...”

“Cidsje! Gedraag je!”

“Ja mahaar bahaas, die donder hoort hier niet en ik word er verneus van. Opsodem...”

“Cidsje!!”

“Ja sohhorrie. Dit is niks voor mij en kijk eens naar mijn pootjes. Al helemahaal onder de modder.”

“Wat doen we dan?”

“Even mijn plakske en dan naar hui...”

Wéér een bliksemflits en niet veel later een donderende donder.

“Grrrrrrrrrrr, wraf wraf kom naar huis, bahaas.”

“En je plakske?”

“Is voor la... neen, wacht daar is hij. Even een plekske voor mijn plakske zoeken. Jahaa...”

“Waarschuw maar als je klaar bent.”

“Ik ben klahaar. Kom ahaan, naar huis.”

En via de kortste omweg keren we huiswaarts en niet veel later liggen we buikelings op elkaar op ons bankje van immerrust en slaapmaarlekkerdoor de oerwouden uit de bossen te zagen. Of zoiets...

Maar twee uren later beginnen mijn pootjes weer te kriebelen en kus ik baas de ogen open. Ik wil weer aan de lopende en trippelende gang en nadat baas zijn bundel apps met zijn lief opgemaakt heeft bestormen we ten tweeden male het winterse front maar nu via een omweg bij Pietersheim.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Mieljahaar wat een zoi. Als het sneeuwt zou het toch gelijk wit moeten zijn, kijk hier nou. Modder, modder en pratsj.”

“Tjah Cidsje. Sodom en Gomorra zijn ook niet op één dag gebouwd.”

“?????”

“Maar het is best wel lekker in die frisse wind met de neus vooruit.”

“Jij bent en blijft een rare, bahaas, een onverklaarbaar verklaarde rare.”

“Tjah, Cidsje. We kunnen ook weer met onze lekkere kontjes op de verwarming gaan zitten.”

“Neen, dat is een optie waar ik tegen optie. Dan maar ploeteren door weer en wind. Maak je wel nog wat foto’s? Voor later als we groot zijn.”

“Ben al bezig...”

“Goed bezig, bahaas. Goed bezig...”

“I know...”

© Cid – 2017-01-14

Zon & Straal

(door Cid)

“Bahaas?”

“Snurrrrk, jahaa?”

“Ben je uitgesnurkt, we moeten weer. Kijk eens naar buiten. De zon schijnt de wolken uit de lucht te smelten. Wat een weertje, kom ahaan, verhef je eh... hoe zeg jij dat eigenlijk, goddelijke lichaam en laaf je dorst naar stralen buiten de deur.”

“Oef, Joost van den Vondel in eigen persoon hier aanwezig??”

“Hihi, het moest er even uit. Net als ik, nu!!”

“Oh kee, ik kom al. Trek je laarsjes aan, je bivakmuts op en gaan met die banaan.”

“Ouw banaan, alles goed met jou?”

“Mwah, mijn neus slibt steeds dicht, de ogen tranen en ik voel me verkouden. Snip...”

“Tja, dan ga ik maar alleen op tsjiep.”

“Hoho, even wachten. Dan ga ik mee.”

En niet veel later baden wij ons wandelend in wat de geleerden een horrorwinterdag noemen. Stralen van einder tot heinder, een licht zuchtig windje en verder zaligheid tot in de wandelende eeuwigheid. Als dat de horrorwinterdagen zijn, dan wil ik er wel nog zo'n 30, 40.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat is hier rechts gebeurd? Al die notenschalen?”

“Ik denk dat hier een eekhoortje een vreetzaam notenbacchanaal heeft aangericht.”

“Eeheekhoortje, wahaar? Die is voor mijhij?”

“Ja, dat beestje zal hier op jou zitten te wachten. Die eet en weet wel beter. Die ligt nu uit te buiken.”

“Jammer dan. Voor mij... Maarre... wat is het heerlijk, hè.”

“Wat? Die noten?”

“Neeheen, het weertje. Kijk toch eens die zon en hoor eens hoe de vogeltjes kwinkeleren.”

“Leren die kwinken?”

“Jonge, jonge. Jij bent zeker de leukste thuis.”

“Ja, nu je het zegt. Ja!”

“Kom aan. We gaan modderbaden.”

“Ow kee..., wacht. Draai je om, dan maak ik een beeldig spiegelbeeld van jou en jezelf.”

“Zo? Met een beetje nonchalante blik en de staart omhoog?”

“Zoiets ja! Prima.”

“Denk je aan mijn portretrechten?”

“Jah haa!”

“Kijk eens hoe stralend de lanen erbij staan en liggen. Geweldig toch!”

“En zo mooi stillevendig. Moet je je eens voorstellen met een dik pak sneeuw.”

“Eh... zo vind ik het bomenbeeld veel mooier. Laat dat maar zo. De winter kan ophoepelen.”

“Ja maar. Moet je je eens voorstellen, jij in je witte pakkie baggerend door de witte sneeuw.”

“Hoeft niet.”

“Ik word lyrisch, Cidsje. Snowy White komt mijn hoofd binnendwarrelen.”

“Oh oh...”

*“Saw you walking by, flash of terriers white
I just had to try, to keep your life in light
my dog in paradise, sweet dog in paradise.”*

“Oef mooi, bahaas. De tekst dan, jouw zingen is dan weer minder.”

“Grmbl... Zal ik nog een fotootje van je maken, in de zonse stralen. Op die bank daar.”

“Is goehoed, maarre... niet meer zingen. Ik heb namelijk mijn vier pootjes nodig om te stahaan.”

“Dank je, je bent weer goed bezig.”

“De zon ook, bahaas!”

“Grmbl...”

© Cid – 2017-01-15

hooggezet

*samen naast elkaar
blikkend over lanen
lopen wandelende mensen
zich een weg te banen*

*in de frisse vrieskou
van de vrije dag
zittend en rustig wachtend
op wat nog komen mag*

*in de bolronde vorm
van een heerlijke noot
is een smakelijke hap
betekent geen hongerdood*

*alleen... die noten
zullen zij zelf moeten zoeken
en dat is best wel moeilijk
voor die hooggezet luie roeken*

© &A – 2017-01-16

ondergang

*kijk hem daar zitten
de pet diep voor de ogen
turend naar dat stipje
reflecterend rood getint*

*de zon verschijnt voorzichtig
creëert stralend waterig
een kabb'lend spiegelbeeld
maakt de visser bijna blind*

*die gluurt en tuurt voortdurend
dubbend naar de dobber
die dobberend dobbert
op het golvende water*

*schommelt de dobber
zenuwachtig wachtend
op zijn eigen ondergang
en dat gebeurt... even later*

© &A – 2017-01-18

de dag eindigt

*in waarlijk hemels mooie kleuren
gaat de winterzon weer onder
of kantelt juist de aarde
naar de gelukkig goede zijde*

*zodat de verdwijnende zon
mijn tranendstarende blikken
altijd op zoek naar waarde
zonneklaar weet te leiden*

*naar wat mijn oog zo graag wil zien
maken donkere wolkenvlekken
vaak een prachtig kleurrijk zicht
een van daag'lijks avondse kost*

*daarom dat ik heel geduldig
wacht op al wat komen gaat
in een spel van kleur en licht
wordt de hemel hemels uitgedost*

© &A – 2017-01-19

M'neus

Donderdagmorgen, 05.45 uur. Badkamer.

Mijn spiegelbeeld: “Heej, kijk eens wie we daaaaar hebben. Ons ochtzenonnetje. Enne... weer beter?”

“Mwah. Voor het overgrote deel wel. De hoofdpijn, slaaponthoudende en vooral irritante hoestbuien zijn weer verleden tijd. De neus is wel nog een beetje *rebellig*. Die wil maar niet stoppen met lopen.”

“Tja, dat hebben veel *belligen*. Die lopen maar door en door en door.”

“Maar ik moet erachteraan, verdorie.”

“Een *bellig* achter die *belligen* aan?”

“Neen! Achter mijn neus aan.”

“Ach so. En nu? Weer aan het werk?”

“Ja, wat denk je?”

“Ik denk niets, dat moet jij doen. Jij wordt geacht hersens te hebben.”

“Als die inmiddels niet verzopen zijn.”

“Verzopen?”

“Ja, mijn hele hoofd zat vochtig dicht, tot boven mijn oren en achter mijn ogen.”

“Oei, en had je de beschikking over een duikbril?”

“Eh... we gaan niet leedvermakerig doen, hè. Dan beadem ik de spiegel en ben jij verdwenen.”

“Dát zou ik maar niet doen.”

“En waarom dat dan niet?”

“Wat dacht je van scheren, scherpe mesjes, uitstekende hoofddelen, zoiets?”

“Wijsneus.”

“Uitstekend hoofd- en onderdeel van dit gesprek.”

“Jaja, is goed. Als jij even je mond houdt, scheer ik mijn hoofd weer glad.”

“Ik zwijg...”

En zo vangt mijn donderdag dan aan wanneer een groot deel van de ongenode virussen blijkbaar mijn lijf weer heeft verlaten. Met dank aan mijn lief, haar goede zorgen en wijze raad die ik – eigenwijs als ik ben – niet altijd tot mij nam. Na een wijl doorgebracht te hebben in de kamer van bad, scheer en reiniging ben ik weer *schoeën, proeëper en gewasse* en kan ik de hele wereld en mijn werk weer aan. En na een warme mok thee en wat gezellig gekeuvel, zet ik na zes binnenhuiselijke dagen weer wat voorzichtige stappen in de d'n dzuuse, ijskoude en bevroren ochtendwereld.

Mijn neus: “Vergeet je niet, mij goed in te pakken? Ik blijf niet graag tot in alle eeuwigheid lopen.”

“Is al goed. Was ook niet van plan jou te blijven volgen.”

“Zal je toch wel moeten nu je mij weer buiten de deur steekt.”

“Zolang jij je maar niet in mijn en andermans zaken steekt.”

“Welke zaken?”

“Dat ga ik niet aan jou hangen.”

Mijn brij: “Dit gesprek loopt weer gigantisch uit de klauwen.”

Neus: “Net als ik. Maar hij heeft mij dan ook voor dit soort gespreksstoffen.”

“Eh... ik vind het wel goed. Ik ben binnen, nog even de lift en dan aan het werk.”

Mijn brij: “Wat ga je allemaal doen vandaag?”

“De achterstand inlopen.”

Mijn neus: “Zal ik je uit de wind zetten?”

“Zo groot ben jij nu ook weer niet.”

“Maar ik loop wel nog...”

“Pffft...”

Mijn brij: “Hee jij, heb je dat krantenartikel gelezen over die neergestorte lift?”

“Eh... ja. Verdorie... Ik loop wel. Via de trap.”

Neus: “Ik loop met je mee...”

“Dan kom aan...”

Z'neus

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat hoorde ik, ben je weer ziek geweest?”

“Yep. Een paar dagen. Maar inmiddels beschik ik weer over een redelijk gezond en stevig gestel.”

“Dat zeg jij altijd. Houd je er rekening mee dat je niet meer van de jongsten bent?”

“Wie hoor ik daar praten?”

“Weet niet zeker, maar ik denk ik.”

“Neen, laat maar. Anderen proberen mij ook steeds met mijn loopneus op de feiten te drukken. En steevast zit mijn leeftijd daar voor een groot deel tussen.”

“En wat is daar mis mee? Je bent toch gewoon een ouwe za...”

“Eh Cidsje, gedraag je hè en anders...”

“Wat anders?”

“Gooi ik je hier in de vijv...”

“Jahaa!! Doehoen, doehoen. Hee ouwe, doehoen!!”

“Forget it, kleine rakker. Kom aan, we wandelen verder.”

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Kijk, daarachter. Een reiger. Een veldreiger.”

“Huh? Veldreiger?”

“Jazekah, de gewone reiger staat in het water.”

“Nouhou, die staan ook in het veld hoor. Maarre... je hebt hem best goed gespot. Zover weg.”

“Ik heb daar een neus voor, bahaas.”

“Alleen een neus?”

“Natuurlijk niet alleen een neus. Ook oog.”

“Dat vind ik verrassend, op jouw leeftijd nog zó scherp zien.”

“Tja, bahaas. Maarre... fotootje?”

“Zullen we dan wat dichterbij kruipen. Als echte reigerhunters.”

“Oh jee, toch niet plat op de buik, hè. Dat is me te koud. Kun je niet inzoomen?”

“Dat wil ik wel proberen maar er zit nogal struikgewas tussen.”

“Dan kom aan, kruip en sluip.”

“En mondje dicht.”

“Mrml...”

En zo kruipen we opeens door het sluipgew... eh... struikgewas. Zal je zien, zijn we lekker dichtbij vliegt dat beest weg. Maar baas is goed bezig. De reiger voelt zich niet begluurd. Baas stopt. Houdt zijn adem in en klikklikklik, 3 foto's achterelkaar. Baas juicht, te hard. De reiger gaat op de vleugels maar aan baas zijn gezicht te zien heeft hij prijs. We wandelen verder en niet veel later begluren we weer een reiger. Eentje die op het water staat, net als de nijlgans, die de reiger naäapt. Of andersom.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Het stikt hier van de reigers, hè.”

“Vraag me af wat die hier komen doen.”

“Misschien op zoek naar diepvriesvis?”

“Vissticks dan toch...”

“Goh bahaas, jij bent grappig. Pffftt...”

“Weet ik. Pas op, ik moet niezen. Haaaat chow...”

“Kriebel?”

“Yep, in m'neus.”

“Heus?”

“Neen, m'neus!”

© Cid – 2017-01-21

Zelfportret

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Het wordt weer eens tijd voor een zelfportret.”

“Zelfportret? Van mij? Dat wordt dan een zelfportredmond.”

“Hoho, niet zo egoïstisch. Neen, eentje van mij. Ga jij nog wat reigers schieten, dan schiet ik een portret van mijzelf. Een hubootje. Weet je nog?”

“Ah, op die manier. Weet je hoe je de camera moet instellen?”

“Dat is een makkie, bahaas. Als jij dat kan, kan ik dat ook.”

“Ben benieuwd.”

“Ik ook.”

“En wat ga je met dat portret doen?”

“Gewoon, op Facebook plaatsen. Bij mijn verhaaltje.”

“Ow kee. Dan waarschuw maar als je klaar bent. Ik zie nog een reiger.”

“Ben je voorzichtig?”

“Met wat?”

“Met oversteken.”

“Oversteken?”

“Grapje, bahaas. Grapje.”

“Oef, ik lach me te barsten.”

“Dat doet het ijs ook bahaas, barsten. Vooral als jij erop gaat staan.”

“Dát zal ik dus nooit doen, Cidsje. Als ik ergens een bloedangst voor heb dan is dat wel voor het op of over ijs lopen. Dan breekt me binnen de kortste keren het angstzweet uit.”

“Doetje!”

“Maak jij nou maar je hubootje, dan schiet ik een foto van die reiger.”

“Ben je voorz...”

“Jahaa!”

En terwijl baas met zijn andere camera opnieuw een reiger besluit, zoek ik een mooi plekje voor mijn zelfportretje. Eens kijken. Die ruïne op de achtergrond lijkt me wel iets. Even het statiefje uitklappen, camera monteren. Zelfontspanner op tien seconden en wachten... wachten... klik. Klaar.

“Bahaas!!?”

“Jahaa!!?”

“Wahaar ben je?!?”

“Hier!!”

“Ik ben klahaar!!”

“Ik oohook!!”

“Waarom schreeuwen wij zohoo?!?”

“Weet ik niet!!”

Ik zwijg. Op deze manier verjagen we de stilte rond de burcht. Baas komt aangelopen. Warme golfjes stromen als wolkjes uit zijn mond. Het is natuurlijk nog steeds koud. En dat merk ik aan mijn pootjes.

“Bahaas, gaan we naar huihuis?”

“Zekah wetah. Die oostenwind is verrekte koud zeg. Ik krijg er zowaar weer een loopneus van...”

“Dan snel naar huis dan?”

“Heel snel. Is de foto gelukt?”

“Denk het wel. Maar die bekijken we thuis wel.”

“Ow kee. Maar thuis eerst even tuttelen op ons bankje van immerrust en oog...”

“Eerst een massaasje, bahaas. Dan pas oogjes dicht.”

“Your wish is my command, sir.”

“Dat bedoel ik... kom aan.”

© Cid – 2017-01-22

Winterwonderwereld

Mijn vingertoppen beroeren in vrijwille stilte de toetsen van het bord wanneer ik bezig ben met het vereeuwigen van deze tekst en het uitzoeken van de geschoten foto's van de zondagmorgen. Achter mij bekijkt mijn lief, gevangen door en gelegen in de sterke armen van Morpheus, het behang aan de binnenkant van haar oogse leden. Echt een typisch wintertafereeltje achter de dubbele beglazing na een wonderlijke, winterse wereldwandeling door Connecterra. Ons eerste bezoekje aan deze natuurparel in 2017 en gelijk ook het koudste bezoek dat ik ooit bracht.

De thermometer kraakt onder zijn eigen vriespunt, warme wangen blazen dikke koude wolken de nog koudere buitenlucht in, onze neuzen lopen en de ogen tranen. En tussen al die activiteiten zoeken wij ons een genietende weg door de stille ruisternis die dit natuurparkje in de vroege zondagochtend is. Lichtelijk gerijmd onder de koude van de nacht, houdt het kruip-, sluip- en struikgewas zich opvallend stil. De Lange Terril lonkt, blinkend aan de einder. De berken, stralend als zelfrijzend zilver in de ochtendlucht, omlijsten ons pad naar de *top of the world*. Voor vandaag dan toch...

De trappartij is steil, afgebied met pareltjes vriezigheid in roestig spiraal. De adembenemende klimpartij haalt de koude niet uit de lucht. Steeds opnieuw weerklinkt de zucht. Recuperatie is méér een doe- dan een toverwoord. Meer dan eens wordt de trip naar de top onderbroken. Ademhaling hort stotend, hartslag versnelt, bloeddruk stijgt. Rustpauzes veroorzaken dan weer het tegenovergestelde.

En dan is hij daar, blakend van gezondheid. De top der toppen. Be- en geroemd om zijn uitzicht. Momenten voor verpozing, overpeinzing, verwondering, zelfs een overwinningsgebaar, gevolgd door een *highige five*. Trots straalt samen met het zonnelicht over het plateau. De wereld ligt aan onze voeten. Er worden nog net geen juichkreten geslaakt, want rust en stilte zijn en blijven hier de baas.

Ver weg blazen schoorstenen des aanstoots onbestemde wolken de buitenlucht in. De spreuk: 'Koude lucht is gezonde lucht' wordt, staande in dit sprookje, naar het land der fabelen verwezen, terwijl de kerktoren de mensen met warm klokkengelui probeert te lokken. Wij laten ons niet vangen en dalen langzaam het steile kronkelpad omlaag. Visioenen van koude winters, pakken sneeuw en afdalingen op sleetjes langs en over dit pad, doen onze harten opnieuw sneller slaan. Rijmplekken zijn als verborgen schaatsbanen de olifanten in de porseleinkast. Of zoiets... Helpende handjes worden aan- omdat voorzichtigheid is geboden.

We slaan andere wegen in. Voor de een bekend, voor de ander een ontdekkingsstocht. Over paden van ongelijkheid en opgekronkelde wortels. Geflankeerd door bevroren poelen, plassen en grote meren. De bevroren meren, met zwanen als witte kersen op een ijstaart, zingen onwaarschijnlijk luid en vooral verrassend akelig hun eigen liederen wanneer de ochtendzou de dooi onder het ijs doet ontwaken.

Althans, dat denken wij. Steeds vaker *joechelen* geluiden over de meerse vlakten en steeds vaker luisteren wij turend het als een alpenhoorn loeiende geluid achterna tot opeens... een trol vanachter een wortels muurtje zijn ogen luikend laat zien en ons met dwingende blik het starende zwijgen voor even helemaal oplegt. Stil worden we van dit wortels wondertje der natuur en na een wijl van grote verwondering en nog meer verbazing aanvaardden wij de stijgende weg naar auto, huis en daarna warme haard.

Maar niet voordat we onze ingepakte lijven vullen met zelfgebakken, vooral pittige, gehaktballen en een flinke scheut cola. Puur. Kuifeendjes schetteren zwigzwaggend over de bevroren nattigheid der meertjes terwijl wij genieten van de laatste ogenblikken van op het droge. Het onthaal van het natuurpark nodigt ons uit maar sterker is de drang naar de toiletten iets verderop. En terwijl mijn zpp'er zijn huzende werk doet, doet een tekst boven de pot mij stralend glimlachen...

En glimlachen doe ik weer wanneer ik de fotose resultaten aan een selectie onderwerp en mijn lief haar openende ogen voorzichtig aan de wondere wereld van het behang in het warme binnenhuis in de late middag laat wennen...

Brief

aan de premier van Nederland, Mark Rutte, n.a.v. zijn oproep tot een fatsoensoffensief.

Beste Mark,

‘Bizar, bizar, bizar!!’, riep je vanuit je met goud afgezette ivoren torentje toen een of ander College een sollicitant gelijk gaf omdat hij weigerde vrouwen een hand te geven. Jouw, mijn en ’s lands norm is dat je elkaars handen schudt. Je komt daarom in opstand. Oef, jij durft... in een verkiezingsjaar. Held...

Je ziet al jaren een sluipend proces van mensen die normoverschrijdend gedrag vertonen. Mensen die hulpverleners belagen, mensen die homo’s in elkaar slaan of onheus bejegenen. Jij ziet dat soort mensen en ik zie dat soort ook en ook ik veroordeel dat gajes. Maar wat ik dan weer niet lees in jouw betoog is de steeds misselijker wordende normvervaging van witboorderige graaiers in door de gewone mens gevulde vette geldpotten. Zij draaiden de geelbehaarde kreet ‘Minder! Minder! Minder!’ om en graaien steeds voor ‘Meer! Meer! Meer!’ Roep dat gajes dan ook op tot normering! Held...

Maar terug naar die losgeslagen bende van hufters en hersenloze aso’s. Jij vindt dat die wezens door hun directe omgeving gecorrigeerd moeten worden voor hun onacceptabel gedrag. Ben jij die directe omgeving?

Je vroeg onlangs aan een wandelende vader die afval op de grond gooide waarom hij dat niet gewoon in een prullenbak gooide. De man antwoordde: “Oh natuurlijk, sorry.” En volgens jou zou iedereen die vraag kunnen stellen bij het constateren van zulk onacceptabel gedrag.

Beste Mark,

Ik denk dat ik ook “oh natuurlijk, sorry” zou zeggen als een netjes ingepakte heer, omringd door een aantal breedgeschouderde, zonnebrillige posturen vermanend op mij toe kwam stappen. Ja, zo kan ik ook ‘normaal doen’.

Maar wat is ‘normaal doen’ tegenwoordig? Wie bepaalt dat? Jij? Ik? Het zou zo maar kunnen dat hufters en aso’s hun verantwoording nemen en hun eigen normen en waarden hanteren als ‘normaal’. Nou dan weet je wat er gaat gebeuren wanneer ik zo iemand aanspreek als die zijn afval niet in een vuilbak gooit. Dan lig ik binnen de kortste keren in de kreukels en hang ik bont en blauw te bungelen in de staketsels van het toevallig aanwezig hek op een betonnen muurtje.

Je zegt: “Het is een sluipend proces in de samenleving dat al jaren aan de gang is.” Klopt, maar als jij weet dat dat proces al jaren aan de gang is, waarom kom je er dan nú pas mee? Heeft dat iets met de nakende verkiezingen te maken? Als dat zo is, zeg ik: “Ga weg, jij hoeft hier niet te zijn.”

We lossen het dan wel zelf op. Met meer en steviger blauw op straat en minder politieke kontendraaiers, want ook die hebben hun eigen graaiende normen en ook die kosten de maatschappij, ónze maatschappij, klauwen vol geld. En dat vind ik ‘ernstig bizar’!

Goeie reis alvast!

© &A – 2017-01-24

Bustrip

De bus is mudjevol. Staan is de dinsdagochtendlijke boodschap vanuit het Centraal Station in de Middenstad naar het Papendorp, nog altijd met drie p's. De chauffeur kent gelukkig de weg door het mistige broeisel dat door de straten miezert. De wegen blinken uit door gladheid maar dat weerhoudt de chauffeur er niet van om met snelbusvaart over het parcours te zwieren en te zwaaien. Bochten worden nog net niet op twee wielen genomen. Vasthouden is de boodschap. Met twee handen.

Mijn brij: "A new Max is born..."

"Ja, jammer dat het geen tweede Jos is. Dan ging het wat langzamer."

"Of lag je nu met je billen en ballen in de greppel."

"Dat zou dan ook zomaar kunnen."

Een staande medereiziger uit een ver en vreemd land slingert als een aap van de ene kant van het gangpad naar het andere. Blijkbaar onervaren. Het heeft iets lachwekkends maar dat vergaat mij als ze opeens geschrokken een ochtendse ademstoot plaatst.

Mijn neus: "Mieljaar! Wat heeft die gegeten? Een keutel?"

"Hoezo?"

"Getver... die stinkt uit haar mond als een Arabier uit zijn gul..."

"Hohoho, we houden het netjes. Overdrijven is een kun... Mieljaar... die stinkt echt..."

"Dat bedoel ik."

Mijn brij: "Draai je dan om."

Dus dat doe ik en kijk recht in de donkere kijkers van een vuurrood geijaste reiziger. Haar telefoon gaat over. Het geluid staat op maximaal en de een of andere wrapper rapt een onverstaanbare 'boem' de busselijke ruimte in. Na enig graaien in haar handige tasje vindt ze de levenmaker en na een druk zwijgt de wrapper abrupt.

"Hallo? Ja? Waarom bel je? Ik zit in de bus!"

"..... (telefoon)...."

"Ja maar. Wacht nou effe, ik zit in de bus."

"..... (telefoon)...."

"Weet ik, maar nogmaals ik zit in de bus."

"..... (telefoon)...."

Jahaa, maarr..."

"..... (telefoon)...."

"Wat? Wat?"

"..... (telefoon)...."

"Ik versta je niet. Praat wat harder!" Schreeuwt zij door de ruimte.

Reizigers kijken ge- en verstoord op haar neer, want zo groot is zij niet.

Mijn oren: "Kan zij gedooft worden?"

"Waarom?"

"Nou dat schreeuwen gaat mij door merg en kraakbeen."

"Nog even volhouden."

Onwelriekende stem achter mij: "Mijnheer, is de volgende halte P&R Papendorp?"

"Yep."

"Oh, wilt u op de stopknop drukken?"

"Eh ja, maar waar vind ik die?"

Mensje met telefoon: "Boven u, bij de leuning."

Ik kijk omhoog. Ik zie een leuning waaraan je ook kan hangen. En warempel, er zit een knopje met 'stop'. Ik druk en...

Reiziger achter mij, dicht bij mijn oor: "Chauw feueueueur! Stooooop!"

Neus: "Getver..."

Oor: "Auwah... niet zo hard. Dadelijk slaat mijn hamertje door het aambeeld."
Geschrokken kijk ik over mijn schouder. De chauffeur stopt niet. Rijdt de halte gewoon voorbij. Slaat de volgende bocht om. Nog steeds, net niet op twee wielen en stopt abrupt bij Papendorp-Zuid.
De reizigster knottert onwelriekend een eind richting chauffeur.
De chauffeur: "Sorry dame, dan moet u eerder bellen."
Dame: "Nu moet ik dat hele stuk teruglopen."
Mijn brij: "Oh jee, dat zal een survival worden van wel vierhonderd meter."
"Als het niet meer is..."
"Ga je dat nog controleren?"
"Neen, ik moet de andere kant op."
"Plannen?"
"Neen, werk. Een kort overlegje, daarna een overleg en daarna nog een functioneringsgesprek met mijn chef."
"Met jouw chef? Functioneert die dan nog steeds niet?"
"Eh..."

© &A - 2017-01-25

jij

*staat daar nog steeds
eenzaam en verloren
tussen bruine bladeren
zonder je te storen*

*aan de omgeving
in dit dorre droog
piept je vlezige dak
voorzichtig omhoog*

*reik je in de bevroren wereld
om je heen is het stil en verlaten
houden de kleinste dieren
vooral zichzelf in de gaten*

*vinden ze juist de warmte
om de ijskoude te overleven
want dat is elke winter
hun eigen lof'lijk streven...*

© &A – 2017-01-26

Begrijpelijk?

Daar gaan we dan. In het pikkedonker. Vanaf de achterkant van de Avenue. Met zijn drietjes. De een wat kaler of grijzer, al naargelang de nog heersende haargroei. Of niet. Radio Kootwijk, *of all places*, is het doel voor de donderdag. Een ietwat dwingend opgelegde aanschouwing van een toneelstuk met aansluitend een discussie. Gelet op de drukte op de werkplekken komt deze deelname niet echt goed uit, maar wat moet, dat moet.

De reis verloopt ernstig voorspoedig. Files? Niet gezien. Ja, af en toe wat rijdend oponthoud maar voor de rest. Picobellose reisvoortgang. De muziek in de auto is dan weer wat minder maar op de een of andere manier lukt het mij, mij daarvoor helemaal af te sluiten.

Binnen de twee uren wordt de reis naar het Gelderse binnenland afgelegd en vanachter het autoraampje is de aanblik van de Veluwe, gehuld in witte, sneeuwen dekens een prachtig schouwspel. Er wordt nog gewaarschuwd voor overstekende herten en reeën maar alleen een merel maakt zich snel overvliegend uit de vleugels.

Radio Kootwijk, het bestaat écht en al heel lang, zo weet men mij te vertellen. Iets van verbindingen met Nederlands-Indië en andersom. Maar de omgeving nodigt uit voor een ooitse terugkom. Als ik wat ouder en nog wat wijzer ben. Denk ik.

Koffie, thee en minieme versnaperingetjes, waarschijnlijk de Hollandse zuinigheid voorstellend, zijn beschikbaar en na enige (enige?) vertraging neemt het toneelstuk een aanvang. Ik doe vreselijk mijn best mijn aandacht erbij te houden en het verrekte irritante vioolspel buiten te sluiten. Een fluisterend verzoek aan mijn collega om de muziek wat zachter of helemaal uit te zetten wordt wel gehoord maar niet gehonoreerd.

Het toneelse spel, over (te) hoge werkdruk, integriteit, angstcultuur (...) en machtsverhoudingen komt af en toe bekend over. De spelers doen vreselijk hun best en ja... soms heeft het stuk wel iets. Vooral de monologen kunnen mij begeisteren. Of dat komt door de soms prachtige parafrasering? Ik denk het wel. In ieder geval kan het gezelschap op een keurig applausje rekenen en is het tijd voor de *afterdiscussion*. Onder het genot van een kopje thee of koffie.

Mijn brij: “Een stuk lekkere vlaai zou wel op zijn plaats geweest zijn.”

“Eh... we zijn niet in Limburg.”

“Maarre... er zit zelfs geen koekje bij.”

“Zal wel te maken met het voeren van de discussie?”

“Huh...”

“Niet mogen praten met volle mond.”

“Ah... op die manier.”

De groepsdiscussie waaraan ik deelneem, constateert al gauw dat de vertoonde hoge werkdruk herkenbaar is. Dat er wel met plezier gewerkt wordt maar dat het steeds meerdere werk vooral met minder mensen moet worden verricht. Een vraag aan de notulist annex gespreksleider over wat er met het genoteerde wordt gedaan, verleidt mij tot de uitspraak: “Daar maakt een ingehuurd adviesbureau een centimeters dik rapport van, dat wordt dan ooit – als men het niet vergeet - feestelijk overhandigd, verdwijnt in de onderste lade, ónder al die andere rapporten die in de afgelopen jaren zijn geschreven.”

Mijn brij: “Als ze nou eens begonnen met het afschaffen van al die betweterige adviesbureautjes en de mensen gewoon hun werk lieten doen...”

“Afschaffen!”

“Je begrijpt me...”

“Ik begrijp je.”

Nieuw

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat doen we vanochtend?”

“Eh... wandelen. Zoals altijd.”

“Is goed, maar niet te lang. Hooguit een half uurtje.”

“Enne... geen zin?”

“Jawel, maar mijn pootjes verdienen de koude niet.”

“En je laarsjes?”

“Praat toch niet zo dom. Wij Parson Russells dragen geen laarsjes.”

“Was maar een grapje.”

“Hah hah hah... Kom aan. Even langs de kanalen de pootjes strekken, plakske doen en een kort rondje Pietersheim en dan als de wiedeweerga terug naar onze bank. Ik voel me nu al moe worden.”

En daar gaan we. Baas heeft nog net niet zijn hoofd ook in de jas verstoppt, alleen zijn ogen en hoed zijn boven de kraag zichtbaar. Een lopende paddenstoel derhalve. De zon doet al verwoede pogingen om boven de oostelijke einder uit te komen en kleurt die zalmkleurig mooi. Ik heb daar even geen tijd voor, plakske enzo. Weet je.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Wat las ik vanmorgen? Krijg je weer een nieuwe bahaas?”

“Eh... ja. De zoveelste al in mijn carrière.”

“Hebben ze jou daar nooit voor benaderd?”

“Huh? Mij? In vredesnaam neen! Daarvoor moet je politiek verantwoord de waarheid kunnen verhullen. En dat kan ik niet.”

“Mooi gezegd, bahaas. Maar die Mark komt er weer mee weg, hè.”

“Altijd Cidsje. Die konkelt wat met zijn minister, adviseert hem af te treden en hij staat garant voor een meer dan goedbetaalde baan in het bedrijfsleven. Salaris ruim boven de Balkenendenorm.”

“Dus die Ard huilt gewoon krokodillentranen?”

“Zekers te weten.”

“Toch wel erg dat Nederland zo geregeerd wordt.”

“Ach Cidsje, of Mark in Nederland of Sjarrel in België. De kat of de hond. Het is allemaal één grote pot bedriegend nat. En dat is niet alleen hier, Cidsje. Overal is dat zo. En dat zijn we allemaal schuld omdat we telkens op dat zootje ongeregeld stemmen.”

“En nu?”

“Hoe bedoel je?”

“Krijg je weer een nieuwe bahaas?”

“Yep.”

“Wie?”

“Ene Stef Blok. Die gaat die job op zich nemen. En misschien krijg ik over enkele maanden wéér een nieuwe.”

“Wat? Bedrijfsauto?”

“Neen. Bahaa... eh... baas.”

“Weer een nieuwe? Waarom?”

“Verkiezingen, Cidsje. Weer verkiezingen.”

“En jij doet daaraan mee.”

“Neen. Dat doe ik al jaren niet meer.”

“Dus eigenlijk moet jij niet oordelen.”

“Eh, dat is ook weer zo.”

“Nou dan... Kom aan, naar huis. Bankje en zo. Weet je nog?”

© Cid – 2017-01-28

Spannend

(door Cid)

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Zullen we maar weer?”

“Wat?”

“Wandelen natuurlijk. Mijn pootjes en ik zijn uitgerust. Wij kunnen er weer tegenaan?”

“En ik? Wil je dat niet weten?”

“Eh... jij bent van staal en omstreken. Jij moet dat aankunnen. Kom aan.”

En daar gaan we weer. Een hoestende baas die mij uitlaat aan het dunne lijntje dat mij toch de mogelijkheid geeft om het wandelpad van links naar rechts en omgekeerd te kruisen. Baas hoest er maar wat achteraan, zijn sniffende neus, opnieuw, als gids. Zal het ooit nog goed komen met hem? En dan heeft hij ook nog zijn fototas bij zich. Vanmorgen welgeteld 3 foto's gemaakt en nu loopt hij maar te sjouwen met dat ding.

“Bahaas?”

“Jahaa?”

“Waarom sjouw je toch steeds die camera mee?”

“Nou Cidsje, je weet maar nooit wat je op je wandelweg tegenkomt.”

“Mwah, hier is niets spannends te zien. Ja, wat meeuwen, eenden, koeten en wat alige scholvers.”

“Je zal het altijd zien dat, als je de camera niet bij je hebt, er opeens iets moois ons paadje kruist.”

“Een lekker teefje of zo, bedoel je?”

“Neen, iets zeldzaams, iets unieks.”

“Zoals?”

“Ja, weet ik veel. Het moet er opeens zijn.”

“En als het er niet is.”

“Dan heb ik de camera voor niets meegesjouwd. Het zij zo.”

“En als je hem thuislaat?”

“Dan verschijnt er meestal wel iets, wat ik dan niet kan vastleggen.”

“Okee. Het is wel nog fris, hè.”

“Héél fris. Echt weer voor pinguïns en ijsberen.”

“Denk je die hier tegen te komen?”

“Dat zou wat zijn. Een pinguïn voor de lens.”

“Of een ijsbeer. Dat zou rennen worden. Heel hard rennen.”

“Maar ik ben al tevreden met een ...”

“Bahaas? Bahaas?”

“Jahaa, wat nu weer?”

“Wat is dat dahaar?”

“Wahaar?”

“Daar boven het water. Dat blauwige. Het lijkt wel een, een, een vogeltje. D'n dzjuu, dat vliegt snel.”

“Waar dan?”

“Eh... nou is het weer weg. Neen, kijk, op die elektriciteitsdraad. Wat iets moois.”

“Vack, dat is, is, mieljaar dat is een ijsvogeltje!”

“Ijsvogeltje? Er ligt toch geen ijs meer.”

“Houd nu even je snavel, wil je? Enne... rustig staan blijven.”

“Jahaa!”

En baas drukt de knop bijna uit de camera als hij het diertje vastlegt. Maar verhips, het is een verdomd mooi vogeltje. En hup... daar gaat het weer. Als een reflecterende, blauwe JSF scheert hij over het water om vervolgens weer te landen. Het geklik is niet van de lucht maar van de camera...

“Cidsje, is dit mooi of is dit mooi?”

“Heel mooi bahaas, heel mooi.”

© Cid – 2017-01-29

(28 januari 2017, British War Cemetery, Brunssum, graf Richard Nowell Briggs)

vrij

*is nu de grond
waarin jij ligt begraven
de bodem waarover wij dagelijks
zonder na te denken
onze wandelpassen maken*

*vrij is
de aarde waarin jij ligt
was ooit doordrenkt
met bloed van jou
en je kameraden*

*hier
samengebracht
op dit veld van eer
dees' kruizentuin
symbool van heldhaftigheid*

*is de roos
voor jou en al die dapperen
die hun leven lieten
zodat wij nog immer
de vrijheid kunnen genieten*

© &A – 2017-01-30

ziektebeeld

*de spiegellamp gloeit
fel en helder
kleurt mijn hoofd
herbergt diepe ogen
gedragen door wallen
misstaan ze niet
in dat onderwijzende
pink floydlied*

*mijn hoest
breekt de spiegels
van de ochtend
waarin ik staar
mijn adem rochelt
droog als juist
die andere steen
marcheert hij
op zijn pink floyds heen*

*hey grieper
laat mij nu eens los
waarom ben ik nu
alweer en opnieuw de klos*

*ja ik wil
niet op een sokkel
neen ik wil gewoon
mezelf zijn
springend levend en gezond
laat mij dansen zwieren
vrolijk in het rond*

*jij weergekeerde griep
kan mij gestolen worden
inclusief die droge hoest
mag samen
met mijn ziektebeeld verdwijnen
in een grote berg overbodig roest*

© &A – 2017-01-31

zomaar

*wat gedachten
lichten op
na wat tikken op
een toetsenbord*

*is dan best handig
is ook het scherm
dat de woorden
netjes toont*

*losse gedachten
die ik toevertrouw
aan scherm en
op termijn ook aan papier*

*vastgelegd
als herinnering
aan vroeger
voor later*

*als het geheugen
niet meer steunt
mijn brij vooral
op papier en scherm leunt*

© &A – 2017-02-01

tja...

*de tijd
staat nooit stil...
de klok tikt
dan niet meer*

*als de tijd
al stil zou staan
tja
dan zijn gewoon...
de batterijen leeg*

© &A – 2017-02-13

de nacht

*drijft op golven
in een zilte zee
ooit zachtjes wiegend
en kabbelend weg
op het strakke strand*

*dondert opnieuw de raas
door het hoofd
vervloeken zuchten
het plotse gehoest
in het stofdorre zand*

*van de woestijn
wordt de keel geschraapt
en wentelt het lijf
omgeven door leden
in voortdurende onrust*

*verworden halfopen ogen
gespleten blikken
die snakkend staren
naar de poort
waarop de toegang rust*

*tot heil en genezing
van het zieke lichaam
dat nog immer toert*

*over het parcours
van onberekenbare griep
en soms fel beroerd*

© &A – 2017-02-02

de bank

*van immerrust
en hopelijk snel
weer helemaal beter
nodigt nog steeds en telkenmale uit*

*wanneer mijn lichaam
voor even moede wordt
en het zware hoofd
ziek en vermoeid de ogen sluit*

*weerklinkt alras
het harde snurkend
neuzelend ronkende
allesoverheersend zaaggeluid*

*hoog boven alles
en werkelijk iedereen
vals en brombastisch
gehoorverstorend uit*

*wanneer de ogen openen
gaat de mond rap dicht
is het een schone zakdoek
waarin ik mijn griep'rig neusje snuit*

© &A – 2017-02-03

Edmondriaantje

*De herinnering
is een ziel die gedachten
met het hart verbindt*

© &A – 2017-02-09